
Zpravodaj Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy

UVNITŘ NAJDETE:

- ☐ Letní čtení - Marta a Marie pohledem Karla Čapka
- ☐ Staré irské požehnání na prázdninové cesty

Vysvědčení

Proč by na konci školního roku nemohla dostat vysvědčení za život z víry i farnost? Copak ho musí dostávat jen školáci, a to pouze ze školních předmětů? Vše lze přece hodnotit a je správné to objektivně činit. Jenže kdo má dát farnosti takové vysvědčení? Snad farář nebo biskup? Nebo farnost ho má dát faráři? Umíme správně hodnotit, aby bylo vysvědčení pravdivé? A tak, než jsem se dal do psaní, ptal jsem se několika kněží na jejich názor. Jeden řekl: No, je to zajímavé! Druhý suše poznamenal: To bych nikdy nedělal! Třetí: Zkus to, ale abys náhodou někoho neurazil!

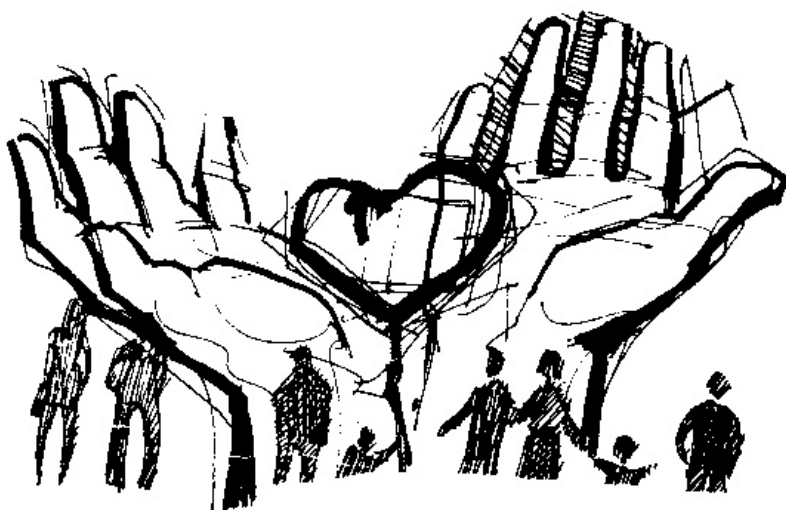
Naštěstí mě zachránil jako vždy Pán Ježíš, kterého cituje evangelista Jan (Jan 5, 22-23): „Otec nikoho nesoudí, ale všechen soud dal do rukou Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v účtě Syna, nemá v účtě ani Otce, který ho poslal“.

Když tedy ani Otec nikoho nesoudí, jak by si to mohl dovolit kdokoliv z nás? Nechť tedy soudí Syn. Ale i sám Ježíš se

brání tomu, někoho odsuzovat. Vždyť v rozmluvě s Nikodémem říká, že Bůh neposlal svého Syna na svět, aby ho soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen (srovn. Jan 3, 16-21). A v rozmluvě s cizoložnou ženou: „Nikdo tě neodsoudil?...Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (srovn. Jan 8, 10-11)

Ale co bych dál citoval. Vždyť máme prázdniny před sebou. Otevřme evangelium a zopakujme si, jaké úkoly nám Ježíš uložil. Hodnoťme v síle Ducha svatého sami sebe. Jistě to dokážeme a vysvědčení si dáme nakonec sami. Pokud nás zarazí špatné známky, pak si můžeme říci to, co slyší často školáci: Snaž se!

Děkuji vám, přátelé, za celoroční spolupráci, za vaši přízeň a podporu. Ať nás tedy Pán přijme do dalšího ročníku, posiluje nás a pošle pomocníky, protože to bude zase o něco náročnější. Přeji vám požehnané prázdniny a dovolené. V účtě Jan Dlouhý

Co se děje ve farnosti...

- **Společná modlitba růžence** ve středu od 18,00 hod. – většinou na farní zahradě.
- **Poslední středy v měsíci** od 18,30 hod. **úklid kostela** v Mníšku pod Brdy. Prosíme dobrovolníky o pomoc.
- **Modlitby matek** pravidelně každou středu od 9,15 hod. na faře nebo farní zahradě. Možno přijít i s dětmi.
- Každý čtvrtek po mši svaté v Mníšku pod Brdy střídavě modlitby za farnost a modlitby matek.
- Druhé soboty v měsíci konáme **pobožnost křížové cesty na Skalce**.
- V pátek 5. července bude mše svatá v Mníšku od 8,30 hod. Od 10,30 hod. přenos TV z Velehradu. (11,00-19,00 program na zámku Mníšek).
- V sobotu 20. července **pout' k Máří Magdaléně na Skalce**. Procesí od kostela sv. Václava v Mníšku odchází v 8,00 hod. Mše svatá na Skalce od 10,00 hod. Hlavním celebrantem bude mons. ThLic. Artur Matuszek, rektor arcibiskupského semináře v Praze. Po mši sv. koncert farní kapely, od 14,00 předčítání z bible, od 15,00 pobožnost křížové cesty. V Mníšku na náměstí kulturní program v sobotu i v neděli.

Zápis z jednání Pastorační rady ŘKF Mníšek pod Brdy (16.6.):

Přehled vybraných akcí a termínů:

V sobotu 29. 6. ráno se dvě poutnice z naší farnosti, Daniela Feltová a Lucie Krupičková, vydali na pěší pout' na Velehrad. Jistě ponesou naši farnost v srdci, provázejme je tedy i my našimi modlitbami.

Od soboty 17. srpna proběhne farní tábor Zaječov, Svatá Dobrotivá. Téma: misijní cesty.

Farní filmový klub – během prázdnin se nepromítá, 15. 9. 19h Don Bosco I. díl

Po dlouhých diskusích farní kapela přijala název „F.R.K. Familion“.

Termíny poprázdňinových DMS: 29. 9. Kytín, 20. 10. MpB, 24. 11. Kytín.

Pravidelné bohoslužby ve farnosti

Pondělí	10.00 hod.	Kytín - domov seniorů, (1x za měsíc, třetí pondělí v měsíci)
	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Úterý	10.00 hod.	Mníšek p. Brdy - domov seniorů, (1x za měsíc, první úterý v měsíci)
	15.00 hod.	Pleš - sanatorium, (1x za měsíc, druhé úterý v měsíci)
Středa		modlitba růžence podle domluvy
Čtvrtek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Pátek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Sobota	14.30 hod.	Čisovice - kaple Panny Marie, (1x za měsíc, první sobota v měsíci)
	17.00 hod.	Trnová - kostel Sv. Ducha, (1x za měsíc, poslední sobota v měsíci)
	14.00 hod.	Skalka - pobožnost křížové cesty, (1x za měsíc, druhá sobota v měsíci)
Neděle	8.30 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
	10.30 hod.	Líšnice - kostel Všech svatých
	14.30 hod.	Kytín - kostel Nanebevzetí Panny Marie

Marta a Maria - povídka z Knihy apokryfů od Karla Čapka

Když šel Ježíš s učedníky dál, vešel do jedné vesnice. Tam jej přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo.

Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“

Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.“ (Lk 10,38-42)

Toho večera pak vešla Marta k sousedce své Támar, ženě Jakuba Grünfelda, kteráž ležela v šestinedělí; a vidouc, že žár v krbu pohasíná, naložila polen a usedla u ohniště, aby roznítla oheň. A když vyšlehly živé plameny, dívala se ona Marta do ohně a mlčela.

Řekla pak paní Támar: "To jste hodná, Martičko. Vy se tolik nastrojíte, ani nevím, jak vám to odplatit." Ale Marta neřekla nic, aniž odvrátila svých očí od ohně.

Tu zeptala se paní Támar řkouc: "Je to pravda, Martičko, že dnes byl u vás Rabbi z Nazaretu?" I odpověděla Marta: "Byl." I sepnula paní Támar ruce a řekla: "To jste měla radost, slečno Marto; já vím, k nám on by nešel, ale vy si to zasloužíte, vy jste tak dobrá hospodyně."

Tu sklonila se Marta k ohni, prudce rovnala polena a pravila: "Já vám řeknu, paní Támar, já bych se raději neviděla. Kdepak by mne napadlo, že teď, před svátky... Dobrá, myslím si, vyperu si nejdřív... To víte, naše Marie, co ta toho prádla nadělá. Tak já to nevyprané prádlo házím na hromadu, a najednou: "Dobrý den, děvčata", a on stojí na prahu! Já začnu volat: "Marie, Marie, pojd' sem", aby mně jako pomohla honem uklidit tu hromadu košil, - Mařka přiletí, rozčuchaná, a jak ho vidí, začne křičet jako smyslu zbavená: "Mistře, Mistře, vy jste k nám přišel?" a bums, už je před ním na kolenou,

vzlyká a ruce mu líbá, paní Támar, já jsem se za ni styděla, co si Mistr musel myslet, taková potřeštěná hysterka, a teď ty špinavé hadry všude, já vám stěžím ze sebe vypravila: "Mistře, sedněte si", a sbírám to prádlo; a Marie ho tahá za ruku a vzlyká: "Mistře, mluvte, povězte nám něco, Rabbóni". Považte si, paní Támar, ona mu říká Rabbóni! A všude samý nepořádek, to víte, jako když se pere, ani zameteno nebylo ... co si on musel o nás myslet!"

"No víte, Martičko," těšila ji paní Grünfeldová, "mužští si té trochu nepořádku zhruba nevšimnou. Já je znám."

"A i kdyby," prohlásila Marta s tvrdě svítícíma očima. "Pořádek má být. Koukejte se, paní Grünfeldová, když byl Mistr na obědě u toho celníka, tak to Marie dovedla mu umýt slzami nohy a utřít je svými vlasy. Já vám řeknu, paní Támar, něco takového bych si já ani netroufala, ale aspoň tu čistotu podlahu bych mu chtěla dát pod nohy. To zas ano. A položit před něj ten pěkný kobereček, víte, ten z Damašku. A ne špinavé prádlo. Utírat mu nohy slzami a vlasy, to Mařka svede; ale aby se aspoň učesala, když přijde, to ne; a utřít před ním podlahu, to taky ne. Jen si před ním kecnout na zem a dělat takovéhle oči, a teď povídej, Rabbóni!"

"A povídal?" ptala se dychtivě paní Támar. "Povídal," děla Marta pomalu. "Usmíval se a mluvil k Marii. To víte, já nejdřív uklidit to prádlo, a pak mu podat aspoň trochu toho kozího mléka a kousek chleba ... Vypadal ušlý a unavený; já vám měla na jazyku, Mistře, já vám přinesu polštáře, odpočínáte si chvilku, zdřímnete si, my budeme tiché jako dušičky, ani dýchat nebudem, ale to víte, paní Grünfeldová, člověk mu nechce skákat do řeči. A tak jsem jen chodila po špičkách, aby se Marie dovtípila, že má být ticho, ale kdepak!" "Povídejte ještě, Mistře, prosím, prosím, ještě něco, "a on, dobrák, se usmíval a mluvil."

"Ach, to bych chtěla slyšet, co říkal," vzdychla paní Támar.

"Já taky, paní Támar," řekla suše Marta. "Ale někdo musel pro něho ochladit to mléko, aby bylo svěží. A někdo taky musel sehnat trochu medu na chleba. Potom zaskočit k Efraimovým - já to Efraimce slíbila, že sem tam dokouknu na její děcka, když ona musí do trhu, to víte, paní Grünfeld, taková stará panna jako já je někdy k něčemu taky dobrá.

Kdyby aspoň byl náš bratr Lazar doma! Ale když Lazar ráno viděl, že se bude prát, povídá: "Holky, nic, já se ztratím; ale ty, Marto, dávej pozor, kdyby tudy šel ten kořenář z Libanonu, kup pro mne to prsní thé", on je totiž náš Lazar nějak špatný na prsa, paní Támar, jde nám moc dolů. A tak jsem si pořád myslela, kdyby se Lazar vrátil, dokud je tu Mistr, já věřím, paní Grünfeld, že on by nám Lazara uzdravil; jak jsem slyšela něčí kroky, už jsem letěla před dům a na každého volala: "Pane Ašer, pane Lévi, pane Išachar, kdybyste potkal bratra Lazara, že má hned, ale hned přijít domů!" A při tom vyhlížet toho kořenáře - já nevěděla, co dřív."

"To já znám," pravila paní Grünfeldová. "Rodina dá jednomu starosti." "Copak starosti," mluvila Marta. "Ale helejte, paní Grünfeld, jeden by taky chtěl poslouchat slovo Boží. Já jsem jen hloupá ženská, taková služka jsem, říkám si, někdo to musí dělat, někdo musí vařit a prát a spravovat hadry a smečtit, a když naše Mařka na to nemá povahu ... Ona už není tak krásná, jako byla dřív, paní Támar; ale ona bývala taková krasavice, že - že - že jsem jí prostě musela sloužit, víte? A přitom si každý myslí, že jsem zlá - paní Grünfeldová, vy to znáte, zlá a nešťastná ženská nemůže nic dobře uvařit, a já nejsem špatná kuchařka. Když je Marie krásná, ať Marta dobře vaří, no nemám pravdu? Ale paní Támar, to vy snad taky znáte: někdy člověk na chvíli, jen na chvíli, složí ruce do klína, a pak mu přijdou takové divné myšlenky: že ti snad někdo něco poví nebo se na tebe tak nějak podívá ... jako by ti říkal: Dceruško, svou lásku nám strojíš a sebe celou nám dáváš, svým tělem smeččíš a udržuješ

všechnu čistotu čistotou své duše; vcházíme do tvého domu, jako bys to ty sama byla. Marto, i ty jsi svým způsobem milovala mnoho."

"Ba, je to tak," řekla paní Grünfeldová. "A kdybyste měla šest dětí, Martičko, jako já, tak byste to teprve viděla."

Tu pravila Marta: "Paní Grünfeld, když tak najednou přišel on, Mistr Nazaretský, já jsem se až zhrozila: snad ... snad přichází říci to krásné, nač jako bych tolik let čekala a zrovna do toho nepořádku! Já měla srdce až v krku, mluvit jsem nemohla - já jsem si řekla: to přejde, jsem hloupá ženská, zatím namočím prádlo a zaskočím k Efraimovým a pošlu pro našeho Lazara a zaženu ze dvorka slepice, aby ho nerušily. A pak, když bylo všechno v pořádku, přišla na mne taková krásná jistota: že teď jsem připravena slyšet slovo Boží. Tak jsem tiše, tichounce šla do světnice, kde on seděl a mluvil. Marie mu seděla u nohou, oči s něho nespouštěla."

Marta se suše zasmála. "Mne napadlo, jak bych asi já vypadala, kdybych tak na něho poulila oči! A tu on, paní Grünfeld, se na mne tak vlídně a jasně podíval, jako by chtěl něco říci. A já najednou vidím - Bože, ten je hubený! To víte, nikde nic pořádného nesní, ani toho chleba a medu se skoro netkl. A tu mne napadlo: holoubata! Já mu udělám holoubata! Pošlu Mařku pro ně do trhu, a on si zatím chvíli odpočine. "Mařenko", povídám, "pojd' na okamžik do kuchyně". Ale Marie nic, jako by byla slepá a hluchá."

"To ona nechtěla nechávat hosta o samotě," pravila chlácholivě paní Támar.

"Kdyby si raději všímala," řekla tvrdě Marta, "aby měl co k jídlu; od toho jsme my ženské, no ne? A když jsem viděla, že Marie nic, jen kouká jako u vytržení, tak - paní Támar, já ani nevím, jak to přišlo, ale já to musela říci. "Pane", povídám, "to ti je jedno, že má sestra mně nechá posluhovat samotnou? Řekni jí, ať mi v kuchyni pomůže!" Tak to ze mne vyhrklo."

"No a řekl jí?" ptala se paní Grünfeldová. Vyhrkly slzy z palčivých očí Martiných. "Marto, Marto, pečlivá jsi a staráš se o mnohé věci: ale jednoho jest potřebí, Marie si vyvolila lepší stránku a tu jí nikdo nevezme." Tak nějak to, paní Támar, řekl."

Bylo chvíli ticho. "A to bylo všechno, co promluvil?" ptala se paní Támar. "Všechno, pokud já vím," děla Marta, stírajíc si drsně slzy. "Pak jsem šla koupit ta holoubata - zloději jsou to na trhu, paní Grünfeld - a pekla jsem je, a uvařila pro vás tu polévku z holubích drůbků."

"To vím," pravila paní Grünfeldová. "Vy jste moc hodná, Martičko." "Nejsem," uryla Marta. "Abyste věděla, to bylo po prvé, že jsem holoubata dost nepropekla. Byla tvrdá: ale já - mně všechno padalo z rukou."

Když já v něho tak nesmírně věřím, paní Támar!"

"Já taky," řekla zbožně paní Támar. "A co říkal jinak, Martičko? Co mluvil k Marii? Co učil?"

"Nevím," řekla Marta. "Ptala jsem se Marie, ale to víte, jaké ona je třeštidlo - "Já už nevím", povídala, "na mou duši, já bych ti nemohla poctivě říct ani slovo, ale bylo ti to tak úžasně krásné, Marto, a já jsem tak nesmírně šťastná ..."

"To taky stojí za to," uznala paní Támar.

Tu Marta hlučně vysmrkala slzy a řekla: "Tak ukažte, paní Grünfeld, já vám převinu toho haranta."

(1932)

Prázdniny

Jsem šťastný, mám volno. Čas pro sebe, čas pro tebe. Očekávám mnoho - slunce, oblaka, vítr, vodu, dálky, přátele.

Otevři mi oči pro krásu svého světa, dej mi pozorný sluch pro hlas stvoření. Děkuji ti za ty dny volnosti. Dej, ať nasbírám sílu, abych byl laskavější.

Setkám se s lidmi, blízkými i cizími, děkuji ti a prosím tě, abych jim dovedl naslouchat, abych se přiblížil jim i jejich světu, abych jim porozuměl, neboť mám čas.

Dej mi slova a činy, které dávají radost. Na všech cestách ať je se mnou tvá láska.

Dej, ať se vrátím domů bohatý zkušenostmi a novou silou.

(Pereira, Myšlenky a modlitby, s.73-82)

Modlitba před dovolenou

Pane, Ty ses dovedl vydat až do konce svých sil pro druhé, když byl k tomu čas - ale Ty ses dovedl také zastavit a odpočívat, když k tomu byl čas.

Tys dovedl zavést své učedníky do ústraní, aby si odpočinuli.

V mlčení, tichu a samotě jsi hledal odpočinek pro sebe i pro druhé.

Máme před sebou dovolenou, Pane.

Pomoz nám Ty sám, abychom dokázali dobře využít tohoto času svého odpočinku.

Příliš jsme zvykli žít stále v hluku a mezi množstvím lidí.

Kempinky i všechna výletní místa bývají teď přeplněny.

Na koupalištích, na plážích - tělo na těle.

I v přírodě nás ohlušují magnetofony, telefony...

Dovedeme urazit stovky, tisíce kilometrů, abychom se mohli pochlubit, kde až jsme byli a co všechno jsme viděli...

Rádi bychom strhli za několik dní své dovolené všechno, co jsme nestačili udělat během roku doma, na chatě, chtěli bychom se více věnovat i svým oblíbeným "koníčkům"...

Chtěli bychom toho stihnout mnoho, Pane.

Pomoz nám nepodlehout tomuto pokušení!

Především dej, abychom Tě zkusili hledat, objevovat, setkávat se s Tebou!

Potřebujeme ticho, abychom slyšeli Tvůj hlas, Pane.

Ať dovedeme být vynalézaví, až budeme hledat ticho samotu klid.

Ať se dovedeme ztišit někde v zapadlém koutě lesa na rozkvetlé louce v podvečer na břehu rybníka na vrcholu hor v opuštěném kostelíku...!

Ať dovedeme být v tichu před Tebou a naslouchat!

Ať dokážeme využít doby své dovolené k tomu, abychom tvář v tvář Tobě samému,

Pane, dovedli zvážit a zhodnotit uplynulý rok svůj život, svou práci, své jednání,

svojí vztah k nejbližším, k rodičům, k manželce, manželovi,

dětem, přátelům, sourozencům...

svoji lásku k Tobě, sílu své víry, životnost své naděje a důvěry,

že Ty sám mi ukážeš mé prázdninové cesty...!

Staré irské požehnání na cestu

Pán ať je před vámi, aby vám ukazoval správnou cestu.

Pán ať je při vás, aby vás mohl brát do své náruče a chránit vás.

Pán ať je za vámi, aby vás bránil před záludností zlých lidí.

Pán ať je pod vámi, aby vás zachycoval, když padáte a aby vás vysvobožoval z pasti.

Pán ať je ve vás, aby vás utěšoval, když je vám smutno.

Pán ať je kolem vás, aby vás obhajoval, když na vás útočí.

Pán ať je nad vámi, aby vám žehnal.

Amen

